

**QUÈ CAL SABER
DE
VIDA CREIXENT**

INDEX

- I. El perquè d'un moviment cristià de jubilats i de gent gran.
- II. Historia de Vida Creixent.
- III. L'espiritualitat i la mística de *Vida Creixent*.
- IV. La metodologia del nostre Moviment.

I

EL PERQUÈ D'UN MOVIMENT CRISTIÀ DE JUBILATS I DE GENT GRAN. NEIX A FRANÇA "VIE MONTANTE" I A CATALUNYA "VIDA CREIXENT".

Una nova situació per a la gent gran.

L'actual ritme de la nostra vida tal vegada ens impedeix conèixer o ens amaga que, des de finals del segle XIX, en tot el segle XX i que es confirma ara en entrar al XXI, hi ha hagut unes transformacions en la societat que ens han afectat d'una manera especial els jubilats i la gent gran.

Certament, ha existit sempre un buit en la societat moderna fruit d'un ràpid canvi en varis ordres de la vida i de la societat. La situació dels jubilats i de la gent gran es troba determinada, entre d'altres raons, pel transvasament de les noves generacions, d'un entorn rural a una situació productiva i habitual de tipus urbà, i per la marginació o automarginació, la soledat, l'egoisme senil, els nivells de cultura i, en moltes ocasions, per la manca d'esperança.

Especialment a mitjans del segle XX es comença a considerar com a cosa imprescindible en la societat el concepte de la productivitat. Tant en el món laboral com en l'intel·lectual prima la productivitat; els jubilats i la gent gran ja no es consideren "productius" i això comporta la marginació i la desatenció vers aquest sector cada vegada més important de la societat. No es pot oblidar que a la darrera meitat del segle passat, el segment de població de més de seixanta anys representa una proporció superior al 16 % del total de la societat.

Es evident que a aquesta nova societat mecanitzada i tecnificada que no considera com cal els jubilats i la gent gran, li manca un complement essencial, perquè cada moment de l'existència és indispensable pel desenvolupament de la persona humana sigui quina sigui la seva edat.

Mai no ha estat lícit mutilar la societat oblidant els més grans, com tampoc mai ha estat lícit marginar-los per tal d'assistir-los. La solució dels problemes no es pot produir sense humanitzar la petita societat fonamental que es reflecteix, sobre tot, en els més dèbils. La societat no s'ha humanitzat, és a dir, no s'ha posat a la mesura de l'home, perquè no ha tingut en consideració el paper que té cada membre en cada etapa concreta de l'existència.

Calia que els jubilats i la gent gran, especialment en la segona meitat del segle passat, tinguessin una manera pròpia de crear una comunitat de creients, de sentir-se responsables i no marginats, en l'evangelització i l'animació de moltes situacions del seu propi ambient i d'altres ambients aliens a ells mateixos.

Calia que en aquest període de la vida en la que sovint preval la incredulitat, poguessin descobrir una dimensió social per ells i per a ells i poguessin fer néixer i fer créixer la societat i l'Església en les situacions típiques d'aquesta etapa de la vida: des de la família fins al grup de gent gran i jubilats del seu entorn.

D'altra part va haver-hi un canvi sobtat. Gent gran amb una formació i vida cristiana diguem-ne "clàssiques", es trobaven insegurs i perduts a causa de les transformacions que els situaven davant d'un fet consumat. A la gent gran se'ls deia "esteu antiquats", se'ls desqualificava, no se'ls reconeixia ni el llenguatge, ni la cultura que ells tenien per expressar l'Evangeli.

A part de tot el que hem dit hi ha encara d'altres factors que han fet modificar la situació i la sensibilitat de la gent gran:

- En primer lloc, la tendència progressiva a l'isolament, a l'individualisme, a l'allunyar-se d'esdeveniments i de vicissituds que afecten els altres.
- En segons lloc, un sentit continu i vague d'irritabilitat, de tristesa i de pessimisme. A més, s'inicia un sentit permanent de frustració amb planys per la pròpia inutilitat.
- També l'allargament de la perspectiva de vida amb el que això suposa de malalties senils i problemàtiques assistencials que abans no existien.
- I encara, les parelles joves que treballen els dos i deixen els avis sols. La carestia dels habitatges sense tenir la necessària capacitat de superfície per inquirir adequadament pares, fills i néts, en una mateixa casa.

II

HISTORIA DE VIDA CREIXENT**Neix “Vie Montante”**

Tot el que queda indicat, fa que hi hagi algú que pren consciència de la situació de la gent gran i pensa que aquest període de l'existència està marcat per una vocació i una missió de gran importància. Els jubilats i la gent gran són persones que han de continuar estimant la vida, sense queixes inútils i estèrils, i han de preparar-se de manera conscient i responsable per la darrera trobada amb el Senyor de la vida.

I és el 1952 a la parròquia de Neully-Sur-Seine, a les rodalies de París, quan es reuneix un grup de jubilats per pregar i reflexionar a la llum de l'Evangelí, la situació en la qual es troben ells mateixos i tants d'altres com ells en una societat i un món que els margina, o els tracta amb llàstima, però sense que es posi remei a la seva situació.

Els primers seglars que van promoure aquests grups varen ser André d'Humières, Anne Marie Couver i Leon Hamel amb l'ajuda i l'orientació espiritual de monsenyor Courbe, bisbe auxiliar de París. Que quedi constància del nostre homenatge a aquests noms i persones que van ser tan clarividents de la necessitat de crear un moviment que aixoplugués a un sector de la societat que estava clarament marginat.

Deu anys més tard, el 1962, any de l'obertura del Concili Vaticà II, va ser aprovat per l'episcopat francès el Moviment “Vie Montante” que recentment ha esdevingut “Mouvement Chrétien des Retraités, Vie Montante” (Moviment cristià de jubilats, Vie Montante), precisament per destacar la voluntat d'integrar de manera inequívoca els jubilats i evadir la imatge que tantes vegades s'ha donat del nostre moviment com a moviment de gent molt vella.

En el Congrés de Toulouse de 1983 es decideix organitzar “Vie Montante International” que aplega els homes i dones del nostre Moviment a 52 països amb diferents noms: a França i països de parla francòfona “Vie Montante”; a Espanya i països de parla castellana “Vida Ascendente”; a Anglaterra i països de parla anglesa “Ascent Life”; a Alemanya “Aufsteigendes Leben”; al Japó “Reimei Club”; a Catalunya i les Illes Balears “Vida Creixent” i al país Basc “Bizian Gora”.

El 25 de març de l'any 1996, festa litúrgica de l'Anunciació, el cardenal Pironio signà a Roma el Decret pel qual la Santa Seu dóna aprovació oficial a “Vie Montante”, com a Associació de fidels de Dret Pontifici. D'aquesta manera queda regulada la personalitat jurídica del Moviment dins de l'Església i aprovats els Estatuts amb vigència internacional.

Des de bon començament queden determinats els tres principis en els que es fonamenta Vida Creixent: AMISTAT, ESPIRITUALITAT I APOSTOLAT.

Vida Creixent

En el Congrés de la “Vie Montante” de Toulouse el 1983, esmentat abans, hi va assistir en Joan Viñas que quedà realment entusiasmat pel que havia vist i viscut i decidí que aquest moviment s'havia d'establir a Catalunya. Va visitar a l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Jubany, que acceptà immediatament la proposta i nomenà consiliari el P. Lluís Antoni Sobrerroca S.J., que ja feia temps que s'interessava per la gent gran.

El 1984 a la Casa d'Exercicis de Sant Ignasi de Sarrià, a Barcelona, es celebrà la primera Assemblea constituent de Vida Creixent, nom que el P. Sobrerroca va posar en l'Evangelí on el verb "créixer" hi surt moltes vegades.

És així com Catalunya és capdavantera en la implantació del Moviment a Espanya, avui dia ja establert en tots els bisbats catalans i de les Illes Balears. Solament a l'arquebisbat de Barcelona són ja més de dos-cents els grups existents de Vida Creixent.

L'organització de Vida Creixent al arquebisbat de Barcelona es basa essencialment en la Comissió diocesana i el conjunt d'animadors/es dels grups existents. La divisió territorial segueix la mateixa de l'arquebisbat: per Zones i Arxiprestats. Els animadors/es es reuneixen a Barcelona un cop cada mes per tal de rebre les directrius adients i l'explicació del temari del curs. Hi ha una Jornada especial una vegada a l'any per a aquests animadors/es que se celebra el primer dijous del mes de juny. Existeixen uns Estatuts aprovats pel Sr. Cardenal, que reglamenten i condueixen l'actuació i l'estructura del Moviment. Segons aquests Estatuts cal celebrar una Assemblea ordinària cada any, en la qual la Comissió dóna compte de les activitats i de l'economia.

A nivell de Catalunya i les Illes Balears es fa una trobada cada any en un bisbat diferent i en anys alterns aquesta trobada es fa a Montserrat.

A nivell nacional "Vida Ascendente", amb els seus Estatuts propis, d'àmbit estatal, es regeix per una Comissió Permanent constituïda pels membres de la Comissió nacional i tots els coordinadors interdiocesans. Cada dos anys es celebra el Ple Nacional format per la Comissió Permanent i tots els presidents i coordinadors d'Espanya.

L'història del moviment a la resta dels bisbats de Catalunya i Les Illes es podria resumir a les persones que l'iniciaran en cadascun d'ells.

Al bisbat de Lleida, al llarg del 1986, en Josep Olomí Batlle va començar a aplegar grups de gent gran, que si en un principi no seguien estrictament la metodologia del Moviment, si que es poden considerar aquests grups com l'embrió de Vida Creixent. En Guillermo Puertas va continuar i enfortir el Moviment tot començant el 1990.

Al bisbat de Girona, també el any 1986, es va iniciar Vida Creixent de la mà d'en Josep Maria Ministrall Masià. També el 1986 en Jaume Perramón empenyia Vida Creixent a Manresa del bisbat de Vic. En Josep Llansana el 1989 ho feia a Igualada i el 1997 a la capital del bisbat de Vic, la Montserrat Font.

Al bisbat de Solsona es constituïa Vida Creixent amb Montserrat Passada; al arquebisbat de Tarragona era en Josep Riera i Güell i al de Tortosa en Xavier Martorell Villarubia i la Teresa Marro, tots a l'any 1986.

Al bisbat de Mallorca l'any 1988 era l'Antoni Ambrós qui feia néixer Vida Creixent a l'illa. I el 1991 el Carles Dalmau ho feia al bisbat d'Urgell que inclou Andorra a on va ser en Francesc Badia Batalla qui empeny el Moviment en aquell país.

Finalment el febrer de 1993 en Mateo Seguí Mercadal constituïa Vida Creixent al bisbat de Menorca.

III

L'ESPIRITUALITAT I LA MÍSTICA DE VIDA CREIXENT. FONT DELS SEUS POSTULATS.

Espiritualitat és adherir-se i respondre a allò que el Senyor ens demana. És, en definitiva, una forma de viure la nostra existència d'acord amb l'Evangeli. La nostra actuació i fer, ha de ser segons els ensenyaments de Jesús.

El P. Sobrerroca en el seu testament espiritual ens diu: *L'espiritualitat de qualsevol cristià ha de ser sempre la d'imitar Crist, tota la seva vida, i molt particularment aprofundint el contingut de la seva doctrina i fer-ho realitat en el manament de l'amor fet servei...* "L'espiritualitat de la gent gran ha de conduir-la a saber acceptar la seva realitat amb totes les seves alegries. L'alegria d'estar molt més a prop que els altres de la vivència del misteri pasqual del Crist."

Estem en un món secularitzat on el cristià que vulgui ser-ho de debò, ha de ser un creient que parteixi no de la teoria o de les normes, sinó de l'experiència. Experiència que demana capacitat i sensibilitat per trobar Déu, per captar el seu llenguatge, per sentir la seva presència i el seu treball amorós, on es donen més freqüentment que és en la vida quotidiana, en allò que sembla irrellevant.

Quin és el Déu que cal esperar? Un Déu present en coses molt simples, però molt "divines": sembrar llavors de vida en camps de mort, viure humanament el dolor propi i el dels altres, creure i escoltar paraules d'esperança allà on només hi ha discurs tremendista. Déu amagat en la increïble dignitat dels desheretats, gratuïtat impensada, força per lluitar contra tants "no" de la vida, paciència davant de les pròpies limitacions.

La mística de Vida Creixent.

Karl Rahner, el famós i conegut teòleg, feia un dia aquesta afirmació rotunda i inquietant a la vegada: "El cristià del segle XXI, o serà místic o no serà cristià".

Què hem d'entendre per mística? Mística és una manera molt ferma d'acollir-se a un determinat ideari. A Vida Creixent l'expressió "mística de Vida Creixent" voldrà dir, doncs, acollir fermament l'ideari del Moviment. I l'ideari del nostre Moviment és el de viure fermament com a cristians la nostra edat amb ple coneixement del que vol dir ser cristià: conèixer i testimoniar l'Evangeli de Jesús, acollir i estimar els altres, vivint-ho amb la petita comunitat del grup i expressant-ho mitjançant el diàleg i la companyia de tots. És d'aquesta manera com es concreten els tres pilars fonamentals de Vida Creixent:

- **Amistat**, que és acollir l'altre i estimar-lo.
- **Espiritualitat**, que és viure intensament el coneixement de Déu pròxim i saber descobrir-lo en les nostres petites coses.
- **Apostolat**, que és donar als qui ens volten, fidel testimoni del Déu trobat íntimament.

L'afirmació de Rahner és una afirmació forta, en un temps en el que l'expressió "mística" pot semblar exotisme, una cosa rara, el tarannà d'uns quants privilegiats allunyats de la realitat. Una mena de carisma car, un luxe sobrenatural d'uns pocs.

L'experiència de Déu que Rahner qualifica com a mística no consisteix en fer llargues hores de pregària o contemplació, en instal·lar-se en episodis extraordinaris i visions especials i sobrenaturals allunyades de la sensibilitat quotidiana. Simplement, consisteix en tenir una fortalesa interior per escoltar la vida, per callar quan Déu ens vol parlar, per observar i captar la seva presència a dins i a fora de nosaltres.

Aquesta experiència d'un Déu pròxim l'hem de viure a Vida Creixent juntament amb els nostres germans de grup. Perquè és en comunitat on més pròxima sentirem la presència d'aquest Déu en la nostra vida.

IV

LA METODOLOGIA DEL NOSTRE MOVIMENT

Per pertànyer a un moviment o associació no n'hi ha prou amb sentir-se afiliat, o pagar una quota, o posseir un carnet. Cal una vinculació estreta, conèixer els seus fonaments i les seves finalitats, ser membre actiu i col·laborar en les seves tasques.

Pertànyer a VIDA CREIXENT vol dir no ésser un subjecte passiu, un de tants. El membre del nostre Moviment ha de tenir clar que ha de contribuir activament en les seves tasques tot aprofundint en la pròpia formació cristiana. Ha de saber el perquè de VIDA CREIXENT, la seva història, conèixer la seva metodologia i seguir-la acuradament, crear noves amistats i integrar-se intensament a la vida del grup.

El grup de Vida Creixent

El grup de Vida Creixent, es pot definir com:

Un petit grup d'homes i dones jubilats i gent gran que es reuneixen en un clima d'amistat fraterna, per tal de descobrir i viure, cada vegada millor, a la seva edat, la seva vocació i missió com a laics cristians.

El fet de que existeixin grups de gent gran en moltes parròquies, no és condició suficient perquè es puguin considerar com a grups de Vida Creixent, encara que siguin presidits per un sacerdot.

El que distingeix un grup de Vida Creixent és el que qualifiquem de **metodologia pròpia del nostre Moviment** i, en dir metodologia ens referim al seguiment d'un mètode coherent i habitual.

El mètode que seguim a Vida Creixent es fonamenta en la intercomunicació mútua i personal, és a dir, en el DIÀLEG obert i constructiu entre tots els components del grup. Però aquest mètode, fonamentat en el diàleg, té com a objectiu crear una petita comunitat cristiana en la qual els seus membres aprenguin a:

“Conèixer les riqueses de la fe i del baptisme i a viure-les amb tota plenitud”. (Laics Cristians, 58).

És a dir, que per mitjà de l'intercanvi d'idees i de coneixements --que vol dir participar en el diàleg--, s'arribi a una formació cristiana fonamentada en la responsabilitat personal. El grup de Vida Creixent tendeix a ajudar els seus membres a descobrir els nous espais de la societat i de l'Església en els que poden actuar i les noves formes en què cadascú es pot desenvolupar d'acord amb l'edat, la salut, la seva preparació i coneixements.

Però aquesta formació que s'ha de viure en el grup té el seu fonament en la definició que el mateix Sant Pare Joan Pau II ha fet en Laics Cristians, 57:

La formació cristiana és un continu procés personal de maduració de la fe i de la configuració amb Crist, segons la voluntat del Pare, amb la guia de l'Esperit Sant”.

I la Conferència Episcopal espanyola en el seu document **“Els cristians laics, Església en el món”** diu

*“La formació implica un dinamisme, una activitat, **una metodologia** i una preocupació que abasta tota la vida i que estimulen l'autoformació basada en la responsabilitat personal”.*

Evidentment, tota aquesta metodologia, aquest diàleg obert i fraternal i aquesta formació que es troba en el grup de Vida Creixent, ha d'aconseguir, en primer lloc, que el grup sigui una escola

d'amistat fraterna, una font d'espiritualitat arrelada a la vida i al món i un camí d'acció personal i col·lectiva que vol dir donar testimoni de la nostra fe, viscuda, arrelada i compartida comunitàriament en el petit grup.

La composició d'un grup de Vida Creixent.

Quan hem parlat d'un grup petit no hem dit res sobre quin nombre d'homes i dones poden compondre'l.. En parlar de metodologia hem dit que es fonamenta en el diàleg. Perquè aquest diàleg sigui positiu i constructiu cal que el grup no sigui massa nombrós perquè del contrari el diàleg no seria viable, ja que és imprescindible que puguin intervenir en el mateix tots i cadascun dels components del grup.

Per tant, el grup ha de ser compost d'un nombre no superior de quinze a divuit persones. Al davant de cada grup hi ha una persona que es responsabilitza del mateix, té cura dels seus membres i de l'adequat tractament del temari que es proposa, objecte del diàleg, i anima ordenadament aquest diàleg. A aquesta persona l'anomenem ANIMADOR/A que, normalment, surt dels mateixos components del grup i que prèviament ha seguit un curs específic que el capacita per a aquesta comesa.

Ens queda, encara, la figura del consiliari, que no és qui dirigeix la reunió, però que tampoc és *un convidat de pedra*. El nostre Moviment és un moviment laic d'Església i el grup està dirigit per l'animador/a. La funció del consiliari és la de conseller amb tot el que això pressuposa per aclarir conceptes i conduir la vida espiritual del grup. Hem de fer constar que moltes vegades, en les reunions de grup, no pot ser-hi present el consiliari donades les especials situacions actuals d'escassetat de preveres i de les moltes ocupacions i tasques que se'ls demana. En aquest cas, pot fer de Consiliari un diaca, o un religiós o religiosa.

El temari

El diàleg que s'estableix en el grup ha de fonamentar-se en quelcom constructiu per a la formació dels seus membres. No es pot dialogar sobre qualsevol cosa que sigui intranscendent per a la formació.

La Comissió diocesana de Vida Creixent, a través de la Comissió d'Estudis, posa a disposició dels grups uns temaris al voltant dels quals té lloc la conversa, el diàleg dels seus components.

Per il·lustrar quins han estat aquests temaris al llarg dels anys –que nosaltres fem per cursos– podríem esmentar els més notables dels que s'han fet:

- *Espiritualitat de la gent gran.*
- *Cristians laics.*
- *Eucaristia i comunitat.*
- *La família avui.*
- *l'Esperit Sant.*
- *Valors humans i transcendents.*
- *Oberts a Déu i als germans.*
- *Testimoni, maduresa i compromís.*
- *A l'encontre de Jesús.*
- *El Pare – La Trinitat.*
- *Valors humans amb visió cristiana.*

Amb aquests temaris es vol ajudar a cada membre del grup per tal que pugui realitzar un quàdruple encontre:

- *Encontre amb el món en el qual vivim.*
- *Encontre amb Déu que ens parla per mitjà dels ensenyaments de la seva Paraula.*
- *Encontre amb els altres membres del grup, per mitjà del diàleg amigable.*
- *Encontre amb un mateix per deixar-se envair per la gràcia, per mitjà de la revisió personal, acollint la Paraula de Déu, i per decidir la conversió i els compromisos que aquesta conversió li demana..*